

Slotsholmsgade 10-12
DK-1216 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M im@im.dk
W www.im.dk

Folketingets Sundhedsudvalg

Dato: 4.marts 2011
Enhed: Kommunaljura
Sagsbeh.: DEPGOLI
Sags nr.: 1101610
Dok nr.: 446214

Folketingets Sundhedsudvalg har den 2. februar 2011 stillet følgende spørgsmål nr. 412 (Alm. del) til indenrigs- og sundhedsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Liselott Blixt (DF).

Spørgsmål nr. 412:

"På baggrund af en henvendelse fra en patient, der blev skadet af behandling med LSD på Frederiksberg Sygehus tilbage i 1960'erne, anmodes om en redegørelse for hvad der skete i sagen den gang, hvad der politisk var enighed om og hvilke rettigheder og erstatninger patienterne fik."

Svar:

I tidsrummet 1961-65 blev der på danske psykiatriske hospitaler anvendt LSD som forsøg eller behandling af forskellige psykiatriske tilstande. Blandt andet blev der på Frederiksberg Sygehus i dette tidsrum udført forsøg og behandling med LSD på en større gruppe mennesker. LSD-forsøgene/-behandlingen blev indstillet, fordi reaktionerne hos visse patienter, der havde deltaget, var uheldige.

Med lov nr. 219 af 23. april 1986 om erstatning for skader ved LSD-behandling blev der etableret en særlig erstatningsordning for personer, der er behandlet med LSD inden for det offentlige sundhedsvæsen. Loven blev vedtaget den 18. april 1986 med 60 stemmer (S, SF, RV, VS og FP). 49 (KF, V, CD og KrF) stemte hverken for eller imod. Loven trådte i kraft den 1. juni 1986.

Af loven fremgår, at staten ydede erstatning for psykisk og fysisk skade, som var forårsaget af behandlingen med LSD inden for det offentlige sygehusvæsen, jf. § 1, stk. 1. For skader, som var eller kunne være forårsaget af behandlingen med LSD, blev behandlingen anset for at være årsagen, medmindre det var overvejende sandsynligt, at skaden havde en anden årsag, jf. lovens § 1, stk. 2.

I lovens forarbejder er anført, at staten skulle være erstatningsansvarlig for såvel fysiske som psykiske skader, som er forårsaget af en behandling med LSD. Psykiske skader omfattede tillige belastninger, som måtte ligge væsentligt ud over de ulemper, der normalt følger af lægelig behandling. Dette indebærer, at den person, der ønskede erstatning, på en eller anden måde ved fremlæggelse af journal, førelse af vidner eller efterfølgende behandling hos læge eller andre skulle sandsynliggøre, at den pågældende rent faktisk havde været udsat for behandling med LSD. Med bestemmelsens stk. 2 blev det fastslået, at der skulle udbetales erstatning, medmindre staten godtgjorde, at det var overvejende sandsynligt, at skaden havde en anden årsag end behandlingen

med LSD; det vil sige, at der var en omvendt bevisbyrde ved bedømmelsen efter stk. 1.

Erstatningens størrelse skulle fastsættes afhængig af skadens omfang, og der skulle ved udmålingen tages hensyn til de ulemper i skadelidtes personlige livsførelse, som LSD-behandlingen måtte have medført. Erstatning kunne normalt ikke overstige kr. 255.000, jf. lovens § 2, stk. 1. Erstatningen skulle udbetales som et kapitalbeløb. Det bemærkes, at erstatningen og afkast heraf ikke kunne medføre nedsættelse af ydelser, der i øvrigt måtte tilkomme den pågældende efter den sociale lovgivning, jf. lovens § 2, stk. 2.

Af lovens forarbejder fremgår, at maksimumgrænsen blev foreslået, da det for den omhandlende gruppe personer ofte ville være svært at fastsætte tabet af erhvervsevne samt eventuelle varige mén.

Lovens § 3, stk. 1, indeholdt en bestemmelse om, at det i forbindelse med afgørelse om erstatning kunne bestemmes, at skadelidte havde ret til at modtage behandling eller optræning på offentlige sygehuse og institutioner. Samtidig kunne der ud over erstatning efter lovens § 2 ydes erstatning for udgifter til behandling hos privat praktiserende læge, behandler og psykolog i Danmark eller udlandet samt til nødvendige hjælpemidler, jf. lovens § 3, stk. 2.

Loven indeholdt endvidere en bestemmelse om, at socialministeren skulle nedsætte et LSD-erstatningsnævn, der traf afgørelse om spørgsmål vedrørende tilkendelse af ydelser efter loven, jf. lovens § 4. Ansøgninger om ydelser efter loven skulle være modtaget af nævnet senest den 1. juni 1988. Ved udgangen af 1988 havde nævnet truffet afgørelse i samtlige sager om erstatning efter lovens § 2 og om tilskud efter lovens § 3. Ved udgangen af 1988 havde nævnet givet erstatning til i alt 154 personer og tilskud til i alt 26 personer.

Loven blev ophævet ved lov nr. 240 af 8. april 1992, der trådte i kraft 1. juli 1992.

Af ophævelseslovens § 3 fremgår, at såfremt nævnet i forbindelse med afgørelse om erstatning efter § 3 havde bestemt, at skadelidte havde ret til behandling hos privat praktiserende læge, behandler og psykolog i Danmark eller udlandet samt til nødvendige hjælpemidler, ville der også efter 1. juli 1992 kunne ydes erstatning hertil. Arbejdsskadestyrelsen skulle træffe afgørelse herom.

Det bemærkes, at Folketingets Ombudsmand havde tilkendegivet, at nævnets virksomhed ikke kunne anses for at være afsluttet for så vidt angik ansøgninger om forhøjelse af erstatning efter lovens § 2 og tilskud til fortsat/yderligere behandling efter lovens § 3.

Med venlig hilsen

Bertel Haarder / Gitte Lindgaard